

Bruxelles, 1 februarie 2017
(OR. en)

5478/17

Dosar interinstituțional:
2012/0193(COD)

DROIPEN 6
JAI 54
GAF 5
FIN 31
CADREFIN 6
FISC 23
CODEC 76

NOTĂ PUNCT „A”

Sursă:	Președinția
Destinatar:	Consiliul
Nr. doc. ant.:	5434/17
Subiect:	Propunere de directivă privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal – Acord politic

1. La 12 iulie 2012, Comisia a prezentat o propunere ¹ de directivă privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal.
2. Proiectul de directivă urmărește să instituie măsurile necesare pentru a asigura o protecție eficace, proporțională și disuasivă a intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal.
3. Consiliul a convenit la 6 iunie 2013 asupra unei abordări generale cu privire la proiectul de directivă ², acordând astfel Președinției un mandat de negociere pentru a demara triloguri împreună cu Parlamentul European.
4. La 16 aprilie 2014, Parlamentul European și-a adoptat poziția cu privire la proiectul de directivă în primă lectură ³.

¹ Documentul 12683/12.

² Documentul 10729/13.

³ Documentul 9024/14.

5. În urma a șapte triloguri derulate între 2014 și 2016, Președinția și reprezentanții Parlamentului European, cu asistența Comisiei, au ajuns, la 30 noiembrie 2016, la un acord privind textul global de compromis care figurează în anexă.
6. În cadrul unei reuniuni comune care a avut loc la 12 ianuarie 2017, Comisia pentru control bugetar (CONT) și Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne (LIBE) din cadrul Parlamentului European au votat și aprobat textul proiectului de directivă, astfel cum a fost emis în urma negocierilor interinstituționale. Președinții comisiilor menționate anterior, dna Inge Gräßle și dl Claude Moraes, au adresat o scrisoare președintelui Comitetului Reprezentanților Permanenți, în care se precizează faptul că, în cazul în care textul ar fi transmis oficial Parlamentului European drept poziție a Consiliului în primă lectură pentru această propunere legislativă, ei ar recomanda membrilor comisiilor CONT și LIBE și, ulterior, plenului ca poziția Consiliului în primă lectură să fie acceptată fără amendamente în a doua lectură a Parlamentului, sub rezerva verificării de către experții juriști-lingviști din ambele instituții.
7. Comitetul Reprezentanților Permanenți, în cadrul reuniunii sale din 25 ianuarie 2017, a invitat Consiliul să adopte un acord politic cu privire la textul directivei, astfel cum figurează în anexa la prezenta notă. Delegațiile cipriotă, germană, ungară, irlandeză, malteză și poloneză au declarat în acest sens că nu sunt de acord cu textul de compromis actual.
8. În consecință, Consiliul este invitat să ajungă la un acord politic cu privire la textul directivei, astfel cum figurează în anexa la prezentul raport.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 83 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Curții de Conturi Europene ⁴,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Protecția intereselor financiare ale Uniunii privește nu numai gestionarea creditelor bugetare, ci și toate măsurile care au sau riscă să aibă un efect negativ asupra activelor Uniunii și a activelor statelor membre, în măsura în care sunt relevante pentru politicile Uniunii.

⁴ JO C , , p. .

- (2) Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995 ⁵, inclusiv protocoalele la aceasta din 27 septembrie 1996 ⁶, din 29 noiembrie 1996 ⁷, respectiv din 19 iunie 1997 ⁸, („Convenția”) instituie norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor în domeniul fraudei care afectează interesele financiare ale Uniunii. Convenția a fost redactată de statele membre care au constatat că, în multe cazuri, fraudele care afectau veniturile și cheltuielile Uniunii nu se limitau la o singură țară și erau comise de rețele de criminalitate organizată; pe această bază, s-a admis deja în cadrul Convenției că protejarea intereselor financiare ale Uniunii necesită urmărirea penală a acțiunilor frauduloase care lezează interesele respective. În paralel, a fost adoptat Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului ⁹. Regulamentul respectiv instituie norme generale privind controalele uniforme și măsurile și sancțiunile administrative privind abaterile de la dreptul Uniunii, menționând totodată normele sectoriale din domeniu, conduitele frauduloase, așa cum sunt ele definite în Convenție și aplicarea dreptului penal și a procedurilor penale ale statelor membre.
- (3) În vederea asigurării punerii în aplicare a politicii Uniunii în domeniul protejării intereselor financiare ale Uniunii care a făcut obiectul unor măsuri de armonizare, precum Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului, este esențial să continue armonizarea dreptului penal al statelor membre prin completarea protecției administrative și civile existente împotriva celor mai grave tipuri de acțiuni din categoria fraudei, evitându-se, în același timp, incoerențele atât în cadrul fiecăruia dintre aceste domenii ale dreptului, cât și între ele.

⁵ JO C 316, 27.11.1995, p. 48.

⁶ JO C 313, 23.10. 1996, p. 1.

⁷ JO C 151, 20.5. 1997, p. 1.

⁸ JO C 221, 19.7. 1997, p. 11.

⁹ Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO L 312, 23.12.1995, p. 1).

- (4) Protecția intereselor financiare ale Uniunii necesită o definiție comună a fraudei inclusă în domeniul de aplicare al acestei directive și care să cuprindă acțiunile frauduloase în ceea ce privește cheltuieli și venituri, precum și active, îndreptate împotriva bugetului general al Uniunii Europene (denumit în continuare „bugetul Uniunii”), inclusiv operațiunile financiare, cum ar fi activitățile de împrumut și de creditare. Noțiunea de infracțiuni grave împotriva sistemului comun privind TVA, astfel cum a fost instituită de Directiva 2006/112/CE a Consiliului, se referă la cele mai grave forme de fraudă în materie de TVA, în special fraudă de tip carusel, fraudă prin intermediul firmelor-fantomă și fraudă în materie de TVA săvârșită în cadrul unei organizații criminale care creează amenințări grave la adresa sistemului comun privind TVA și, prin urmare, la adresa bugetul Uniunii. Infracțiunile împotriva sistemului comun privind TVA ar trebui considerate grave atunci când sunt legate de teritoriul a două sau mai multe state membre ale Uniunii, rezultă dintr-un sistem de fraudă prin care aceste infracțiuni sunt comise într-un mod structurat cu scopul de a obține avantaje necuvenite de pe urma sistemului comun privind TVA și implică un prejudiciu total cauzat de infracțiuni care depășește pragul de 10 milioane EUR. Noțiunea de prejudiciu total se referă la prejudiciul estimat, atât pentru interesele financiare ale statelor membre în cauză, cât și pentru Uniune, care rezultă din întregul sistem de fraudă. Aceasta exclude ratele dobânzii [...] sau penalitățile. Prezenta directivă urmărește să contribuie la eforturile de combatere a acestor fenomene infracționale.
- (4a) Atunci când Comisia execută bugetul în cadrul gestiunii indirecte sau partajate, ea poate să delege sarcini de execuție bugetară statelor membre sau să le încredințeze agențiilor sau organismelor instituite în temeiul tratatelor sau altor entități și persoane. În oricare dintre aceste cazuri, interesele financiare ale Uniunii ar trebui să beneficieze de același nivel de protecție ca în cadrul gestiunii directe de către Comisie.
- (4b) În sensul prezentei directive, cheltuielile aferente achizițiilor publice reprezintă orice cheltuieli legate de contractele de achiziții publice definite la articolul 101 alineatul (1) din Regulamentul nr. 966/2012 ¹⁰ privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii.

¹⁰ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 20.10.2012, p. 1).

- (5) Legislația Uniunii în domeniul spălării banilor este pe deplin aplicabilă acțiunilor de spălare a produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni menționate în prezenta directivă. Prin trimiterea la legislația aplicabilă în domeniul spălării banilor ar trebui să se asigure că toate infracțiunile grave îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii se supun regimului de sancțiuni introdus prin prezenta directivă.
- (6) Corupția constituie o amenințare deosebit de gravă pentru interesele financiare ale Uniunii, ea putând fi, în multe cazuri, de asemenea legată de acțiuni frauduloase. Întrucât orice funcționar public are datoria să exercite competențe decizionale sau competențe discreționare în mod imparțial, darea de mită pentru a influența competențele decizionale sau discreționare ale funcționarului public sau luarea de mită în astfel de cazuri ar trebui să facă parte din definițiile corupției indiferent de legislația sau de reglementările țării sau organizației internaționale a funcționarului în cauză.
- (7) Interesele financiare ale Uniunii pot fi afectate de anumite tipuri de acțiuni ale unui funcționar public căruia i se încredințează gestionarea de fonduri sau de active, fie în calitate de responsabil, fie într-o funcție de supraveghere, prin care se intenționează deturnarea unor fonduri sau active contrar scopului preconizat, prejudiciind astfel interesele financiare ale Uniunii. Prin urmare, este necesar să se introducă o definiție exactă a infracțiunilor care presupun astfel de acțiuni.
- (8) În ceea ce privește infracțiunile de corupție pasivă și de deturnare de fonduri, este necesar să se introducă o definiție a funcționarilor publici în care să fie cuprinși toți funcționarii relevanți, indiferent dacă funcția oficială deținută se află în Uniune, în statele membre sau în țările terțe. Persoanele fizice sunt din ce în ce mai implicate în gestionarea fondurilor Uniunii. Pentru a proteja în mod adecvat fondurile Uniunii împotriva corupției și deturnării de fonduri, definiția „funcționarului public” trebuie să includă și persoanele cărora, deși nu dețin o funcție oficială, li s-a încredințat și exercită, într-un mod similar, o funcție de serviciu public în ceea ce privește fondurile Uniunii, cum ar fi contractanții implicați în gestionarea acestor fonduri.
- (9) În ceea ce privește infracțiunile prevăzute de prezenta directivă, noțiunea de intenție trebuie să se aplice tuturor elementelor componente ale infracțiunilor respective. Caracterul intenționat al unei acțiuni sau al unei inacțiuni poate fi dedus din circumstanțe faptice, obiective. Infracțiunile săvârșite de persoane fizice care nu presupun intenția nu fac obiectul prezentei directive.

- (10) Prezenta directivă nu impune statelor membre să prevadă sancțiuni care constau în pedeapsa închisoarea pentru autorii infracțiunilor care nu au un caracter grav, în cazurile în care intenția este prezumată în temeiul dreptului național.
- (11) În practică, unele dintre infracțiunile îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii sunt deseori strâns legate de infracțiunile reglementate la articolul 83 alineatul (1) din tratat și în legislația Uniunii întemeiată pe acest articol. Dispozițiile ar trebui formulate, așadar, astfel încât să se asigure coerența dintre legislația respectivă și prezenta directivă.
- (12) În măsura în care interesele financiare ale Uniunii pot fi afectate sau amenințate, de asemenea, de acțiuni atribuibile unor persoane juridice, acestea din urmă trebuie să răspundă pentru infracțiunile definite în prezenta directivă și comise în numele lor.
- (13) În vederea asigurării unei protecții echivalente a intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul unor măsuri cu efect de descurajare în întreaga Uniune, statele membre ar trebui să prevadă în mod suplimentar anumite tipuri și niveluri minime de sancțiuni aplicabile infracțiunilor definite în prezenta directivă. Nivelul sancțiunilor nu ar trebui să depășească ceea ce este proporțional pentru infracțiunile respective.
- (14) Având în vedere că faptul prezenta directivă prevede norme minime, statele membre pot adopta sau menține măsuri mai stricte referitoare la infracțiunile care afectează interesele financiare ale Uniunii.
- (15) Prezenta directivă nu aduce atingere aplicării corecte și eficiente a unor măsuri disciplinare sau a unor pedepse de altă natură decât cea penală. Sancțiunile de altă natură, care nu pot fi echivalate cu sancțiuni penale și care sunt impuse deja aceleiași persoane pentru aceeași acțiune, pot fi luate în considerare în momentul condamnării persoanei respective pentru săvârșirea uneia dintre infracțiunile definite în prezenta directivă. În cazul altor sancțiuni, ar trebui să fie respectat pe deplin principiul *non bis in idem*. Prezenta directivă nu incriminează acțiunile care nu fac și obiectul unor sancțiuni disciplinare sau al altor măsuri aplicabile încălcării sarcinilor de serviciu, în cazurile în care astfel de sancțiuni disciplinare sau alte măsuri pot fi aplicate persoanelor în cauză.

- (16) În anumite cazuri, sancțiunile prevăzute pentru persoane fizice ar trebui să prevadă pedepse maxime cu închisoarea de cel puțin patru ani. Acestea ar trebui cel puțin să includă cazurile care implică un nivel semnificativ de prejudicii produse sau de avantaje dobândite, context în care prejudiciile sau avantajele ar trebui să fie considerate semnificative atunci implică o valoare de peste 100 000 EUR. Statele membre ale căror sisteme juridice nu prevăd în legislație un prag explicit de prejudicii sau avantaje semnificative ca temei pentru pedeapsa maximă ar trebui să se asigure că valoarea prejudiciului sau a avantajului este luată în considerare în mod corespunzător de către instanțe la stabilirea sancțiunilor pentru fraudă și infracțiunile conexe fraudei. Directiva nu împiedică statele membre să prevadă alte elemente care ar indica natura gravă a unei infracțiuni, de exemplu atunci când prejudiciul sau avantajul este potențial, dar de o natură considerabilă. Cu toate acestea, pentru infracțiunile împotriva sistemului comun privind TVA, pragul peste care o infracțiune ar trebui să fie presupusă ca fiind considerabilă este, în conformitate cu directiva, de 10 milioane EUR.

Introducerea unor niveluri minime ale pedepselor maxime cu închisoarea este necesară pentru a se asigura că interesele financiare ale Uniunii beneficiază de o protecție echivalentă în toată Uniunea. Sancțiunile vor avea un puternic efect de descurajare a potențialilor infractori în toată Uniunea.

- (17) În cazul în care infracțiunea a fost săvârșită în cadrul unei organizații criminale, în sensul Deciziei-cadru 2008/841/JAI a Consiliului ¹¹, statele membre ar trebui să se asigure că acest lucru este considerat o circumstanță agravantă, în conformitate cu normele aplicabile stabilite de sistemele lor juridice. Statele membre ar trebui să se asigure că respectiva circumstanță agravantă este pusă la dispoziția judecătorilor pentru a fi luată în considerare la condamnarea infractorilor, cu toate că judecătorii nu sunt obligați să aplice aceste circumstanțe agravante. Statele membre nu sunt obligate să introducă prevederi referitoare la circumstanța agravantă în cazul în care infracțiunile în sensul Deciziei-cadru 2008/841/JAI a Consiliului sunt incriminate în legislația națională ca infracțiuni separate și pot atrage niveluri mai severe de sancțiuni.

¹¹ JO L 300, 11.11.2008, p. 42.

- (18) Având în vedere mai ales mobilitatea autorilor și a produselor provenite din săvârșirea unor activități ilegale îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii, dar și complexitatea investigațiilor transfrontaliere pe care aceste activități le implică, ar trebui ca toate statele membre să își stabilească competența pentru a putea să combată activitățile de acest gen. Statele membre ar trebui, prin urmare, să se asigure că competența lor cuprinde și situațiile în care o infracțiune este săvârșită prin mijloace ale tehnologiei informațiilor și comunicațiilor accesate de pe teritoriul lor.
- (18a) Având în vedere posibilele jurisdicții multiple pentru infracțiunile transfrontaliere care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, statele membre ar trebui să se asigure că principiul *ne bis in idem* este pe deplin respectat în aplicarea legislației naționale care transpune prezenta directivă.
- (19) Statele membre ar trebui să stabilească norme referitoare la termenele de prescripție, care să le permită să combată activitățile ilegale îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii. În cazurile de infracțiuni pasibile de o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare, termenul de prescripție ar trebui să fie de cel puțin cinci ani de la data săvârșirii infracțiunii. Aceasta nu aduce atingere statelor membre care nu stabilesc un termen de prescripție pentru investigare, urmărire penală și executare.

- (21) Fără a se aduce atingere normelor privind cooperarea transfrontalieră și asistența judiciară reciprocă în materie penală și altor norme din dreptul Uniunii, în special cele din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 ¹² al Parlamentului European și al Consiliului privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF), este necesar să se stabilească un cadru legislativ corespunzător de cooperare între statele membre și Comisie, prin care să se garanteze desfășurarea unor acțiuni eficiente împotriva infracțiunilor definite în prezenta directivă și îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii, inclusiv schimbul de informații între statele membre și Comisie, precum și asistența tehnică și operațională acordată de Comisie autorităților naționale competente, în funcție de nevoile acestora, pentru o mai bună coordonare a investigațiilor lor.

Asistența din partea Comisei nu ar trebui să presupună participarea Comisiei la procedurile de investigare sau de urmărire penală a cazurilor penale specifice desfășurate de autoritățile naționale. Curtea de Conturi și auditorii responsabili pentru auditarea bugetelor instituțiilor, ale organelor și ale agențiilor ar trebui să prezinte OLAF și altor autorități competente orice faptă care poate fi calificată drept infracțiune în temeiul prezentei directive, iar statele membre ar trebui să se asigure că organismele naționale de audit, astfel cum sunt definite la articolul 59 din Regulamentul nr. 966/2012 ¹³, fac același lucru, în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul nr. 883/2013.

- (22) Comisia ar trebui să raporteze Parlamentului European și Consiliului cu privire la măsurile adoptate de statele membre pentru a se conforma directivei. Raportul poate fi însoțit, dacă este necesar, de propuneri care să țină seama de eventualele evoluții, în special în ceea ce privește finanțarea bugetului Uniunii.

¹² Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului, precum și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

¹³ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

- (23) Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995 ¹⁴ și protocoalele la aceasta din 27 septembrie 1996 ¹⁵, din 29 noiembrie 1996 ¹⁶ și, respectiv, din 19 iunie 1997 ¹⁷ ar trebui înlocuite cu prezenta directivă în ceea ce privește participarea statelor membre care au obligații în temeiul prezentei directive.
- (23a) Pentru aplicarea articolului 3 alineatul (4) litera (d) din Directiva 2015/849, trimiterea la fraudă gravă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (1) și articolul 2 alineatul (1) din Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene, ar trebui să fie interpretată ca fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum sunt definite la articolul 3 și la articolul 7 alineatul (3) sau, în ceea ce privește infracțiunile împotriva sistemului comun privind TVA, la articolul 2 alineatul (2) din prezenta directivă.
- (24) În vederea punerii adecvate în aplicare a prezentei directive de către statele membre, este necesar, printre altele, ca datele cu caracter personal să fie prelucrate de către autoritățile naționale competente și ca statele membre, pe de o parte, și organismele competente ale Uniunii, pe de altă parte, să facă schimb de astfel de date cu caracter personal. Prelucrarea datelor cu caracter personal la nivel național de către autoritățile naționale competente ar trebui să fie reglementată de aquis. Schimbul de date cu caracter personal între statele membre ar trebui să fie efectuat conform cerințelor prevăzute în Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului ¹⁸. Prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, agențiile și oficiile Uniunii se supune Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ¹⁹ și normelor aplicabile în ceea ce privește confidențialitatea cercetării judiciare.

¹⁴ JO C 316, 27.11.1995, p. 48.

¹⁵ JO C 313, 23.10. 1996, p. 1.

¹⁶ JO C 151, 20.5. 1997, p. 1.

¹⁷ JO C 221, 19.7. 1997, p. 11.

¹⁸ Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală (JO L 350, 30.12.2008, p. 60).

¹⁹ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

- (25) Prin sancțiunile penale se dorește obținerea unui efect disuasiv, însă la aplicarea lor trebuie să se acorde o atenție deosebită respectării drepturilor fundamentale. Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile consacrate, în special, de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cu precădere dreptul la libertate și securitate, protecția datelor cu caracter personal, libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la proprietate, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și sancțiunilor, precum și dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune (*ne bis in idem*). Prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a acestor drepturi și principii și trebuie pusă în aplicare în mod corespunzător.
- (25a) Fără a aduce atingere normelor sectoriale relevante ale Uniunii privind corecțiile financiare și recuperarea sumelor cheltuite în mod necuvenit, statele membre ar trebui să ia măsurile necesare pentru a asigura recuperarea promptă a acestor sume și transferul lor la bugetul Uniunii.
- (25b) Măsurile și sancțiunile administrative joacă un rol important în protejarea intereselor financiare ale Uniunii. Prezenta directivă nu scutește statele membre de obligația de a aplica și de a executa măsuri și sancțiuni administrative ale Uniunii în sensul articolelor 4 și 5 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95.

- (25c) Prezenta directivă ar trebui să oblige statele membre să prevadă în legislația lor națională sancțiuni penale pentru actele de fraudă și infracțiunile conexe fraudei care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii în cazul cărora se aplică prezenta directivă. Prezenta directivă nu ar trebui să creeze obligații privind aplicarea de astfel de sancțiuni sau a oricărui alt sistem disponibil de asigurare a respectării legii în cazuri individuale. Statele membre pot, în principiu, continua să aplice măsuri și sancțiuni administrative în paralel în domeniul reglementat de directivă. În aplicarea dreptului intern care transpune prezenta directivă, statele membre ar trebui totuși să se asigure că impunerea de sancțiuni penale pentru infracțiuni, în conformitate cu prezenta directivă, și de măsuri și sancțiuni administrative nu duce la o încălcare a Cartei drepturilor fundamentale.
- (25d) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere competențelor statelor membre de a structura și organiza administrația lor fiscală după cum consideră de cuviință pentru a asigura determinarea corectă, evaluarea și colectarea taxei pe valoarea adăugată, precum și punerea în aplicare efectivă a legislației în materie de TVA.
- (26) Prezenta directivă se va aplica fără a se aduce atingere dispozițiilor referitoare la ridicarea imunităților, cuprinse în tratat, în Protocolul privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, în statutul Curții de Justiție și în textele de punere în aplicare a acestora sau în dispozițiile similare încorporate în legislațiile naționale. În transpunerea directivei în dreptul interne, precum și în aplicarea dreptului intern care transpune prezenta directivă, se iau pe deplin în considerare aceste privilegii și imunități, inclusiv respectarea libertății mandatului de care dispun membrii colegiului.
- (27) Prezenta directivă nu aduce atingere normelor și principiilor generale din dreptul penal național privind aplicarea și executarea sentințelor în conformitate cu circumstanțele concrete în fiecare caz în parte.

- (28) Întrucât obiectivul prezentei directive nu poate fi realizat în mod satisfăcător la nivelul statelor membre dar, date fiind anvergura și efectele, poate mai degrabă să fie realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului respectiv.
- (29) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Irlanda și-a notificat intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.
- (30) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.
- (31) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Titlul I: Obiect și definiție

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă instituie norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor din domeniul combaterii fraudei și a altor activități ilegale care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, cu scopul de a contribui în mod eficace la o mai bună protecție împotriva criminalității care aduce atingere intereselor financiare respective, în conformitate cu acquis-ul Uniunii în acest domeniu.

Articolul 2

Definiția intereselor financiare ale Uniunii și domeniul de aplicare al Directivei

- (1) În sensul prezentei directive, „interesele financiare ale Uniunii” înseamnă toate veniturile, cheltuielile și activele care țin de, sunt colectate în sau sunt datorate la:
 - (a) bugetul Uniunii;
 - (b) bugetele instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor înființate în temeiul tratatelor sau bugetele direct sau indirect gestionate sau monitorizate de acestea.
- (2) În ceea ce privește veniturile obținute din resursele proprii bazate pe TVA, prezenta directivă se aplică doar în cazurile de infracțiuni grave împotriva sistemului comun privind TVA. În sensul prezentei directive, infracțiunile împotriva sistemului comun privind TVA sunt considerate a fi de natură gravă în cazul în care acțiunile sau inacțiunile intenționate definite la articolul 3 litera (d) sunt legate de teritoriul a două sau mai multe state membre ale Uniunii Europene și implică un prejudiciu total de cel puțin 10 milioane EUR.
- (3) Structura și funcționarea administrațiilor fiscale ale statelor membre nu sunt afectate de prezenta directivă.

Titlul II: Infracțiunile din domeniul fraudelor care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii

Articolul 3

Actele de fraudă care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii constituie o infracțiune penală, atunci când este săvârșită cu intenție. În sensul prezentei directive, „frauda care afectează interesele financiare ale Uniunii” constă în:

- (a) în legătură cu cheltuielile care nu sunt aferente achizițiilor, orice acțiune sau inacțiune cu privire la:
 - (i) utilizarea sau prezentarea de declarații sau documente false, incorecte sau incomplete, având ca efect deturnarea sau reținerea necuvenită de fonduri sau active de la bugetul Uniunii ori de la bugetele gestionate de Uniune sau în numele acesteia;
 - (ii) nedivulgarea de informații, cu încălcarea unei obligații specifice, având același efect; sau
 - (iii) deturnarea unor astfel de fonduri în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate inițial;
- (b) în legătură cu cheltuielile aferente achizițiilor, orice acțiune sau inacțiune cu privire la:
 - (i) utilizarea sau prezentarea de declarații sau documente false, incorecte sau incomplete, având ca efect deturnarea sau reținerea necuvenită de fonduri sau active de la bugetul Uniunii ori de la bugetele gestionate de Uniune sau în numele acesteia;
 - (ii) nedivulgarea de informații, cu încălcarea unei obligații specifice, având același efect; sau
 - (iii) deturnarea unor astfel de fonduri în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate inițial, care prejudiciază interesele financiare ale Uniunii;

cel puțin dacă este săvârșită pentru a obține un profit ilegal pentru autor sau pentru altă persoană, prin cauzarea unei pierderi în ceea ce privește interesele financiare ale Uniunii;

- (c) în legătură cu alte venituri decât cele obținute din resursele proprii bazate pe TVA menționate la litera (d), orice acțiune sau inacțiune cu privire la:
- (i) utilizarea sau prezentarea de declarații sau documente false, incorecte sau incomplete, având ca efect diminuarea ilegală a resurselor bugetului Uniunii sau ale bugetelor gestionate de Uniune ori în numele acesteia;
 - (ii) nedivulgarea de informații, cu încălcarea unei obligații specifice, având același efect;
 - (iii) deturnarea unui beneficiu obținut în mod legal, având același efect.
- (d) în ceea ce privește veniturile obținute din resursele proprii TVA, orice acțiune sau inacțiune comisă în cadrul unor sisteme de fraudă în ceea ce privește:
- (i) utilizarea sau prezentarea de declarații sau documente false, incorecte sau incomplete privind TVA, având ca efect diminuarea resurselor bugetului Uniunii;
 - (ii) nedivulgarea de informații privind TVA, încălcându-se astfel o obligație specifică, având același efect;
 - (iii) prezentarea unor declarații corecte privind TVA pentru a masca în mod fraudulos neplata rambursărilor de TVA sau constituirea unor drepturi necuvenite la rambursări de TVA.

Articolul 4

Infracțiunile conexe fraudei care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că spălarea banilor, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (3) din Directiva 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ²⁰, în care sunt implicate bunuri provenite din săvârșirea unor infracțiuni reglementate de prezenta directivă, constituie infracțiune.
- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că corupția pasivă și activă constituie infracțiuni atunci când sunt săvârșite cu intenție.
 - (a) În sensul prezentei directive, corupția pasivă înseamnă acțiunea unui funcționar public, care, în mod direct sau printr-un intermediar, solicită sau primește avantaje de orice fel pentru el însuși sau pentru o terță parte ori acceptă o promisiune referitoare la un astfel de avantaj în schimbul întreprinderii sau neîntreprinderii unor acțiuni în conformitate cu atribuțiile sale sau în exercitarea funcțiilor sale, într-un mod care prejudiciază sau este susceptibil să prejudicieze interesele financiare ale Uniunii;
 - (b) În sensul prezentei directive, corupția activă înseamnă acțiunea oricărei persoane care, în mod direct sau printr-un intermediar, promite, oferă sau acordă avantaje de orice fel unui funcționar public pentru el însuși sau pentru o terță parte în schimbul întreprinderii sau neîntreprinderii de către funcționarul public respectiv a unor acțiuni în conformitate cu atribuțiile sale sau în exercitarea funcțiilor sale, într-un mod care prejudiciază sau este susceptibil să prejudicieze interesele financiare ale Uniunii;

²⁰ JO L 141, 5.6.2015, p. 73.

- (3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că deturnarea constituie infracțiune, atunci când este săvârșită cu intenție.

În sensul prezentei directive, deturnarea înseamnă actul intenționat al oricărui funcționar public căruia îi este încredințată în mod direct sau indirect gestionarea de fonduri sau de active, în sensul angajării sau plății fondurilor ori al alocării sau utilizării activelor, contrar scopului preconizat și care prejudiciază interesele financiare ale Uniunii.

- (4) În sensul prezentei directive, „funcționar public” înseamnă:

- (a) orice funcționar „al Uniunii” sau „național”, inclusiv orice funcționar național al altui stat membru și orice funcționar național al unei țări terțe;

- (i) termenul de funcționar „al Uniunii” înseamnă:

orice persoană care este funcționar sau alt tip de angajat în temeiul unui contract, în sensul Statutului funcționarilor Uniunii Europene și Regimului aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene,

orice persoană detașată la Uniunea Europeană de către statele membre sau de către orice organism public sau privat, care îndeplinește funcții echivalente celor îndeplinite de funcționari ai Uniunii sau de alți agenți.

Fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la privilegii și imunități din protocoalele (nr. 3) și (nr. 7) anexate la TUE și la TFUE, membrii instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor, instituite în conformitate cu tratatele, precum și personalul acestora, sunt asimilați funcționarilor Uniunii, în măsura în care nu li se aplică Statutul funcționarilor Uniunii Europene și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene;

(ii) termenul de „funcționar național” este înțeles prin trimitere la definiția „funcționarului” sau a „funcționarului public” din legislația națională a statului membru sau a țării terțe în care își îndeplinește funcția persoana respectivă.

Cu toate acestea, în cazul procedurilor care implică un funcționar al unui stat membru sau un funcționar național al unei țări terțe și sunt inițiate de un alt stat membru, acesta din urmă nu este obligat să aplice definiția „funcționarului național” decât în măsura în care definiția este compatibilă cu legislația sa națională.

Termenul de „funcționar național” include orice persoană care deține o funcție executivă, administrativă sau judecătorească la nivel național, regional sau local. Orice persoană care deține o funcție legislativă la nivel național, regional și local este asimilată unui funcționar național.

- (b) orice altă persoană căreia i s-a încredințat și exercită o funcție de serviciu public care implică gestionarea intereselor financiare ale Uniunii în state membre sau în țări terțe sau deciziile referitoare la acestea.

**Titlul III: Dispoziții generale referitoare la infracțiunile din domeniul [...] combaterii
fraudelor care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii**

Articolul 5

Instigarea, participarea, complicitatea și tentativa

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că se pedepsesc ca infracțiuni instigarea sau complicitatea la săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3 și 4.
- (2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că se pedepsește ca infracțiune tentativa de a săvârși oricare dintre infracțiunile menționate la articolul 3 sau la articolul 4 alineatul (3).

Articolul 6

Răspunderea persoanelor juridice

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că răspunderea persoanelor juridice poate fi antrenată pentru oricare dintre infracțiunile prevăzute la articolele 3, 4 și 5 și săvârșite în beneficiul lor de către orice persoană care acționează fie pe cont propriu, fie ca parte a unui organ al persoanei juridice respective, și care deține o funcție de conducere în cadrul acesteia în temeiul:
 - (a) unei împuterniciri din partea persoanei juridice respective;
 - (b) unei competențe de a lua decizii în numele persoanei juridice respective sau
 - (c) unei competențe de exercitare a controlului în cadrul persoanei juridice respective.

- (2) Statele membre iau, de asemenea, măsurile necesare pentru a se asigura că poate fi antrenată răspunderea unei persoane juridice atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (1) a făcut posibilă săvârșirea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3, 4 și 5, în beneficiul persoanei juridice respective, de către o persoană aflată sub autoritatea sa.
- (3) Antrenarea răspunderii unei persoane juridice, astfel cum se prevede la alineatele (1) și (2), nu exclude inițierea procedurilor penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori ai infracțiunilor menționate la articolele 3 și 4 ori care răspund penal conform articolului 5.
- (4) În sensul prezentei directive, „persoană juridică” înseamnă orice entitate care are personalitate juridică în temeiul legislației aplicabile, cu excepția statelor sau a organismelor publice în exercitarea prerogativelor lor de autoritate publică și a organizațiilor publice internaționale.

Articolul 7

Sanțiuni pentru persoanele fizice

- (1) În ceea ce privește persoanele fizice, statele membre se asigură că în cazul săvârșirii infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 se aplică sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive.
- (2) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolele 3 și 4 sunt pasibile de o pedeapsă maximă care prevede închisoarea.
- (3) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolele 3 și 4 sunt pasibile de o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare atunci când implică prejudicii sau avantaje semnificative. Prejudiciile sau avantajele în urma săvârșirii infracțiunilor menționate la articolul 3 literele (a), (b) și (c) și la articolul (4) sunt considerate a fi semnificative atunci când depășesc cuantumul de 100 000 de euro. Prejudiciile sau avantajele infracțiunilor menționate la articolul 3 litera (d) și care fac obiectul articolului 2 alineatul (2) sunt întotdeauna presupuse a fi considerabile.

Statele membre pot prevedea, de asemenea, o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare pe baza altor circumstanțe grave definite în legislația națională.

- (4) În cazul infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatele (a), (b) și (c) și la articolul 4, care implică prejudicii mai mici de 10 000 EUR și avantaje mai mici de 10 000 EUR, statele membre pot să prevadă, ca alternativă, sancțiuni de altă natură decât penală.
- (5) Alineatul (1) nu aduce atingere exercitării competențelor disciplinare de către autoritățile competente împotriva funcționarilor publici.

Articolul 8

Circumstanța agravantă

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că este considerată o circumstanță agravantă situația în care o infracțiune menționată la articolele 3, 4 sau 5 este săvârșită în cadrul unei organizații criminale în sensul Deciziei-cadru 2008/841 din 24 octombrie 2008 privind combaterea criminalității organizate.

Articolul 9

Tipurile de sancțiuni minime pentru persoanele juridice

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că orice persoană juridică a cărei răspundere este antrenată în temeiul articolului 6 este pasibilă de sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau de altă natură și eventual alte sancțiuni, precum:

- (a) excluderea de la avantajele sau ajutoarele publice;
- (b) excluderea temporară sau permanentă din procedurile de licitație publică;
- (c) interdicția temporară sau permanentă de a desfășura activități comerciale;

- (d) plasarea sub supraveghere judiciară;
- (c) lichidarea judiciară;
- (f) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii.

Articolul 10

Înghețarea și confiscarea

Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a permite înghețarea și confiscarea produselor și instrumentelor infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5. Statele membre care au obligații în temeiul Directivei 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului ²¹ privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană acționează în acest sens în conformitate cu respectiva directivă.

Articolul 11

Competența

- (1) Fiecare stat membru [...] ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 atunci când:
 - (a) infracțiunea a fost săvârșită, în totalitate sau în parte, pe teritoriul său;
 - (b) autorul infracțiunii este un resortisant al său.
- (2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5, în cazul în care, în momentul săvârșirii infracțiunii, autorul se află sub incidența Statutului funcționarilor sau a Regimului aplicabil celorlalți agenți. Fiecare stat membru [...] poate decide să nu aplice sau să aplice doar în anumite cazuri sau condiții normele privind competența prevăzute la prezentul alineat și informează Comisia cu privire la aceasta.

²¹ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014, p. 39).

- (3) Un stat membru informează Comisia atunci când decide să își extindă competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 care au fost săvârșite în afara teritoriului său, în cazul în care:
- (a) autorul infracțiunii își are reședința obișnuită pe teritoriul său;
 - (b) infracțiunea a fost săvârșită în beneficiul unei persoane juridice stabilite pe teritoriul său sau
 - (c) autorul infracțiunii este unul dintre funcționarii săi care acționează în exercitarea atribuțiilor oficiale.
- [...]. Pentru cazul menționat la alineatul (1) litera (b), statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că competența lor nu se supune condiției ca urmărirea penală să poată fi inițiată numai în urma unei plângeri depuse de victimă la locul săvârșirii infracțiunii sau a unei denunțări din partea statului în care a fost săvârșită infracțiunea.

Articolul 12

Prescrierea infracțiunilor care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a prevedea un termen de prescripție care să permită investigarea, urmărirea penală, trimiterea în judecată și pronunțarea unor hotărâri judecătorești în cazul infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 într-un termen suficient după săvârșirea acestor infracțiuni, astfel încât infracțiunile respective să poată fi abordate eficient.
- (2) În cazul infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 care sunt pasibile de o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare, statele membre iau măsurile necesare pentru ca infracțiunile respective să poată face obiectul investigării, urmării penale, trimiterii în judecată și pronunțării pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la momentul săvârșirii infracțiunii.
- (3) Prin derogare de la alineatul (2), statele membre pot stabili un termen de prescripție mai redus de cinci ani, dar de minimum trei ani, cu condiția să garanteze că termenul poate fi întrerupt sau suspendat în cazul unor acțiuni stabilite.

- (4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura aplicarea:
- (a) unei pedepse cu închisoarea de peste un an, sau, ca alternativă,
 - (b) unei pedepse cu închisoarea în cazul unei infracțiuni pasibile de o pedeapsă maximă de cel puțin patru ani de închisoare,
- impuse în urma unei condamnări definitive pentru săvârșirea uneia dintre infracțiunile menționate la articolele 3, 4 și 5, pentru cel puțin cinci ani de la data condamnării definitive. Perioada poate cuprinde prelungiri ale termenului de prescripție în urma întreruperii sau a suspendării.

Articolul 13

Recuperarea

Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor referitoare la recuperarea:

- (i) la nivelul UE, a sumelor plătite în mod necuvenit în contextul săvârșirii infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) și la articolele 4 și 5;
- (ii) la nivel național, a oricărei TVA neplătite în contextul săvârșirii infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (d) și la articolele 4 și 5.

Articolul 14

Interacțiunea cu alte acte juridice aplicabile ale Uniunii

Aplicarea unor măsuri administrative, pedepse și amenzi, astfel cum se prevede în legislația Uniunii, în special a celor în sensul articolelor 4 și 5 din Regulamentul nr. 2988/95 sau în legislațiile naționale adoptate în conformitate cu o anumită obligație în temeiul legislației Uniunii, nu aduce atingere prezentei directive. Statele membre se asigură că toate procedurile penale inițiate pe baza dispozițiilor naționale de punere în aplicare a prezentei directive nu afectează în mod nejustificat aplicarea corespunzătoare și efectivă a măsurilor administrative, a sancțiunilor și a amenzilor care nu pot fi echivalate cu acțiuni penale, prevăzute în legislația Uniunii sau în dispozițiile naționale de punere în aplicare.

Titlul IV: Dispoziții finale

Articolul 15

Cooperarea dintre statele membre și Comisia Europeană (Oficiul European de Luptă Antifraudă)

- (1) Fără a se aduce atingere normelor privind cooperarea transfrontalieră și asistența judiciară reciprocă în materie penală, statele membre, Eurojust, Parchetul European și Comisia cooperează, în limitele competențelor lor respective, în domeniul combaterii infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5. În acest scop, Comisia și, dacă este cazul, Eurojust acordă întreaga asistență tehnică și operațională de care autoritățile naționale competente au nevoie pentru o mai bună coordonare a investigațiilor lor.
- (2) Autoritățile competente ale statelor membre, în limitele propriilor competențe, pot face schimb de informații cu Comisia pentru a facilita stabilirea faptelor și pentru a asigura întreprinderea unor acțiuni eficiente împotriva infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5. Comisia și autoritățile naționale competente țin seama, pentru fiecare caz în parte, de cerințele specifice privind confidențialitatea și de normele privind protecția datelor. În acest scop, fără a aduce atingere legislației naționale în materie de acces la informații, atunci când un stat membru furnizează informații Comisiei, acesta are dreptul de a stabili condițiile specifice care guvernează utilizarea acestor informații, fie de către Comisie, fie de către orice alt stat membru căruia i-ar putea fi transmise informațiile respective.
- (2a) Curtea de Conturi și auditorii responsabili pentru auditarea bugetelor instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor instituite în conformitate cu tratatele sau a bugetelor gestionate și auditate de către instituții, comunică OLAF și altor autorități competente orice fapt de care iau cunoștință în desfășurarea misiunii lor, care ar putea fi calificat drept o infracțiune penală, astfel cum se menționează la articolele 3, 4 și 5. Statele membre se asigură că organismele naționale de audit procedează la fel.

Articolul 16

Înlocuirea Convenției pentru protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene

Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995 și protocoalele la aceasta din 27 septembrie 1996, din 29 noiembrie 1996 și din 19 iunie 1997 („Convenția”) se înlocuiesc, în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, cu începere de la [data aplicării conform articolului 17 alineatul (1) al doilea paragraf]. În ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul prezentei directive, trimiterea la Convenție se interpretează ca trimitere la prezenta directivă.

Articolul 17

Transpunere

- (1) Statele membre adoptă și publică până la [doi ani de la data adoptării] cel târziu actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor măsuri.

Statele membre aplică aceste măsuri începând cu

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și modul în care se formulează această mențiune.

- (2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 18

Raportare și evaluare

- (1) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la [24 de luni după termenul de punere în aplicare a directivei], un raport de evaluare a măsurii în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive.
- (2) Fără a aduce atingere obligațiilor de raportare prevăzute de alte acte legislative ale Uniunii, statele membre trebuie să transmită anual Comisiei următoarele statistici cu privire la infracțiunile menționate la articolele 3-5, în cazul în care acestea sunt disponibile la nivel central în statul membru în cauză:
 - (a) numărul de proceduri penale inițiate, precizând câte au fost respinse, câte au condus la o achitare, câte au condus la o condamnare și câte sunt în curs;
 - (b) sumele recuperate în urma procedurilor penale și prejudiciul estimat.
- (3) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la [60 de luni după termenul de punere în aplicare a directivei], un raport de evaluare a impactului legislației naționale care transpune prezenta directivă asupra prevenirii fraudei care aduce atingerea intereselor financiare ale Uniunii. Comisia ține seama de rapoarte în conformitate cu alineatele 1 și 2 de la prezentul articol.

De asemenea, într-un interval de 36 de luni de la termenul de punere în aplicare a prezentei directive și pe baza datelor furnizate de statele membre, Comisia evaluează, în ceea ce privește obiectivul general de a consolida protecția intereselor financiare ale Uniunii, dacă

- pragul indicat la articolul 2 alineatul (2) este adecvat,
- dacă dispozițiile privind prescripția de la articolul 12 sunt suficient de eficace,
- dacă prezenta directivă abordează în mod eficace cazurile de fraudă în materie de achiziții publice

și transmite rapoarte către Parlamentul European și Consiliu.

Rapoartele menționate la prezentul alineat sunt însoțite, dacă este necesar, de o propunere legislativă care poate include o dispoziție specifică privind fraudă în materie de achiziții publice.

Articolul 19

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 20

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele